

Joni Järvi-Laturi

Orange River

Orange River

Joni Järvi-Laturi

© 2019 Joni Järvi-Laturi
Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-801-967-1

Luku 3. Sateet ja sateet

1. EXT. HELSINGIN KAMPPI. 2030. ILTA.

Elokuva alkaa sateisena myöhäisiltana.
Sairaanhoitajat lähtevät pois sairaalasta ja
asiakkaat pois ravintolasta.
On 6. syyskuuta. Kello on 22.

Kuvataan sadetta monesta eri kuvakulmasta.
Alhaalta ylös, oikealta vasemmalle. Sade rotvallilla. Sade lätäkössä.
Sade metsässä, jossa ei ole ketään.
Sade jäähallin pihalla, pihalla jossa ei ole autoja.

Samalla kun sade valuu alas
rakennusten räystäistä, kuvassa näkyy teksti:

sama sade, 43 vuotta aikaisemmin.

ja elokuva vaihtuu varkain seuraavaan ajanjaksoon,
joka on kuin samaa sadetta iltana.

2. EXT – PAROLAN PANSSARIPRIKAATI. KATOS. 1987. ILTA.

Se sama sade valuu alas katoksesta, tällä
kertaa kolmetoista vuotta aikaisemmin Parolassa.

On tammikuu, 1987. Kaksi alokasta
LAHTINEN ja PAASONEN,
seisovat katoksen alla
ja keskustelevat.

Lahtinen on hintelä ja viattoman oloinen.
Paasonen vahva ja kodikas persoona.

LAHTINEN

Eka päivä armeijassa. Vuosi on 1987. Tammikuu.

PAASONEN

Kuulitko alokas Hentusesta?

LAHTINEN

Kuulin että hän surmasi itsensä viime
joulukuun lopulla täällä.

PAASONEN

Kurja juttu.

LAHTINEN

Haluatko tupakan?

PAASONEN

Kyllä.

LAHTINEN

Miten meni aikas täällä viime vuonna?

PAASONEN

Mä keskeytin viime vuonna
kuuden viikon jälkeen intin.

LAHTINEN

Miten meni?

PAASONEN

Ei hyvin. Enkä voinut jatkaa
kun perheessäni oli
pari sairastunut syöpään.

LAHTINEN

Mä kuulin että Aliisa oli samaan aikaan täällä.

PAASONEN

Muistan Aliisan. Pidin siitä.

LAHTINEN

En ikinä tavannut sitä.

PAASONEN

Sinun pitäisi.

LAHTINEN

Millainen se on?

PAASONEN

Elävä nainen. Elämän kehto.

LAHTINEN

Millä tavalla?

PAASONEN

Kaikilla tavoilla.

LAHTINEN

Eli eli paljon?

PAASONEN

Enemmän kuin uskotkaan.

Siitä huokuu elämä.

Se on rempseä nainen.

LAHTINEN

Mua kiinnostaa tuollaiset naiset.

PAASONEN
Aliisa tuli raskaaksi.

LAHTINEN
Ihanko totta?

PAASONEN
Totta joka sana.

LAHTINEN
Kenen kaa?

PAASONEN
Yhden alokkaan kaa
se oli täällä.

LAHTINEN
Aika juttu. Hieno nainen.

PAASONEN
Ai että hän on mahtava nainen.
Näen Aliisassa elämän ja tulevaisuuden.

LAHTINEN
(viattomana)
Mäkin haluan tavata sen.

PAASONEN
Jos joku päivä tapaat,
kerro terveisiä.

LAHTINEN
Se elää kai monessa paikkaa?

PAASONEN
No tulevaisuudessa et ehkä
voi olla tapaamatta sitä.

LAHTINEN
Mistä tiedät sen?

PAASONEN
Mä vaan tunnen ihmiset kun
mä näen ne.

Lahtinen ja Paasonen alkavat tuijottamaan
muovisen sadesuojalta lipuvaa vettä,
joka tippuu pisaroina alas.

Kamera kuvaa sitten
yöllistä taivasta, tummaa ja pimeätä.

EXT. HUS – HELSINGIN YLIOPISTOLLINEN
SAIRAALA. YÖ. 2030.

Varjot loistavat pimeydessä sairaalan pihalla.
Sataa. Metsikön pensaat ovat pimeitä ja kylmiä.

INT. SAIRAALA. YÖ. 2030.

Aliisa lepää sairaalan vuoteessaan.

Yhdeksäs kerros. Ilta.

Janne istuu tuolilla vuoteen vieressä.

Aliisa on eläväinen ja vahva.
Hänellä on pitkät vaaleat hiukset
ja itämaisesta kaupasta ostettuja
värikkäitä rannekoruja. Hän on 65-vuotias.
Erittäin eläväisen ja viehättävän näköinen
iästään huolimatta.

Jannella on musta takki.
Hän on karismaattinen ja tuima,
hiljainen ja vakava. Jäykkä
mutta lempeä ja reilunoloinen,
rehellinen. Hänellä on mustat
hiukset ja hymytön, tuima ilme
jatkuvasti kasvoillaan. Kun Janne
kysyy Aliisalta asioita, hänestä
ei uskoisi että hän on niin tuima.
Hän kysyy uteliaasti mutta pysyy
tuimana ja vakavana.

JANNE

Ai, niin siinä sitten tapahtui?

ALIISA

Kyllä.

JANNE

Luulin ettet ollut käynyt armeijaa.

ALIISA

Useimmat naiset eivät ole.

Janne katsoo kaukaisuuteen.

ALIISA

Et sinä tiedä näistä asioista.
Olet 33-vuotias. Minä 65-vuotias.

JANNE

Tiedän kyllä jotain elämästä.

ALIISA

Menin aina sinne missä elämä majaili,
aina sinne missä elämä virtasi
lukemattomien juoksujensa
paljouksillaan.
Elämä oli luotu minua varten.

JANNE

Minä luulin että olit siviilinen.

ALIISA

Ihmisen ensivaikutelma on aina
erilainen kuin seuraavat vaikutelmat.

JANNE

(vakavana)

Mitä mieltä olit miehistä
armeijassa?

ALIISA

He olivat karskeja mutta mukaan
mahtui kaikenlaisia miehiä.
Puhe oli raakaa, mutta miehet
olivat myös silloin erilaisia.

JANNE

Millä tavalla?

ALIISA

Säädylisempiä.

JANNE

Oletko säädylinen?

ALIISA

En sentään. Mutten sitä
paljasta sinulle tässä.

Janne katsoo häntä vakavana.

ALIISA

Nyt tiedät taas enemmän

millainen nainen olen.
miten paljon asioita olen
kokenut, Janne.

(tauko)

ALIISA

Olen kiinnostunut sinusta.
Mikä sinua stressaa?
Olet niin jäykkä ja käheä
ja kireä. Musta takkisi on
aina niin suuri, aina niin
suojaava sinua. Suojaat
muutenkin kehollasi itseäsi.
Et anna muille sisintäsi.

JANNE

Tällainen vain olen.

ALIISA

Hyväksyn sen.

JANNE

Tiedän. Olen täällä sinua
varten, Aliisa.

ALIISA

Etsitkö jotain?
Vaistoan että etsit.
Pyrit johonkin mitä et
halua jakaa minulle.

JANNE

En edelleenkään aio kertoa.

ALIISA

Salailenko jotain?

JANNE

Sanoisin että kyllä.

ALIISA

No, minähän sinut pyysin tänne.
Pyysin sinut kuuntelemaan minua.

JANNE

Niin.

ALIISA

Sinä olet kuunnellut minua paljon.
Siksi olen kiitollinen.

JANNE

Joka yö olen kuunnellut sinua.

ALIISA

Joka yö olet ollut tässä vierelläni.

Luku 4. Metrokäytävä

INT – METRO. HELSINKI. 2030.

Elokuva siirtyy silmänräpäyksessä metron sisälle,
kun metro rynnii eteenpäin yössä äänekkäästi ja kolisevasti.

Janne kävelee suht nopeasti metrossa eteenpäin.
Yhdessä vaunussa on suunnilleen neljä asiakasta istumassa.

KERTOJA (O.S)

Tämä on Janne Virén.

Kamera kuvaa Jannen kasvoja.

Orange River on Joni Järvi-Laturin neljästoista kirja ja kuudes elokuvakäsikirjoitus.

"because you knew me"

Helsinki, 2030. Nuori Janne päätyy sairaalaan, jossa vanha Aliisa kertoo hänelle joka yö otteita elämästään. Samalla Janne kulkee oranssilla metrolla joka yö selvittääkseen oman elämänsä tulevaisuuden.

Orange River on elokuvallinen riemuvoitto. Se mullistaa lukijan käsitykset elokuvan mahdollisuuksista. Tämä tunteellinen ja koskettava tarina kuvaa erilaisten elämänpolkujen kohtaamista tavalla, joka uppoaa suoraan sydämeen.

